

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Πέντε

Οι Προφητικοί Παραλληλισμοί: Από το Μήνυμα του Ησαΐα στις Αποκαλύψεις των Εσχάτων Ημερών

Jeff Pippenger
2024-02-08

Καθώς ο Ησαΐας παρουσιάζει το μήνυμα που παριστάνεται από τα εξήντα πέντε έτη (κεφάλαιο επτά, εδάφιο οκτώ), προς τον πονηρό ηγέτη της Ιερουσαλήμ, το πράττει πλησίον του «αγρού του γναφέως» και στο «άκρο του υδραγωγείου της άνω κολυμβήθρας», κατά το έτος 742 π.Χ. Το 742 π.Χ. αντιπροσωπεύει το 1863, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή. Η ανταρσία του 1863, με τη σειρά της, αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Το 1863 υπήρξε η αρχή της νομίμως καταχωρισμένης Λαοδικειακής Αντβεντιστικής εκκλησίας, και εκείνη η εκκλησία αφήνεται έρημη κατά τον «μεγάλο σεισμό» του νόμου της Κυριακής. Πώς θα μπορούσε ένα νομικό πρόσωπο, το οποίο διοικείται νομίμως από το Κράτος (και όχι το αντίστροφο, δηλαδή η Εκκλησία να ελέγχει το Κράτος), να εξακολουθήσει να υποστηρίζει το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, την εποχή κατά την οποία η ίδια εκείνη κυβέρνηση απαγορεύει νομίμως τη λατρεία κατά την εβδόμη ημέρα;

Στην αρχή και στο τέλος της διακονίας του Χριστού, Εκείνος καθάρισε τον ναό. Κατά τον πρώτο καθαρισμό του ναού, ο Χριστός επισήμανε ότι οι ηγέτες είχαν καταστήσει «τον οίκο του Πατρός του» σπήλαιο ληστών, ενώ κατά τον τελευταίο καθαρισμό του ναού δήλωσε ότι «ο οίκος τους» αφέθηκε σε αυτούς έρημος. Ο αρχαίος Ισραήλ απεικονίζει τον σύγχρονο Ισραήλ. Στην αρχή του Αντβεντισμού ανήγειρε και καθάρισε τον Μιλλεριτικό ναό, αλλά κατά τον τελικό καθαρισμό, τον καθαρισμό των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός εξεμεΐται από το στόμα Του, και τότε «ο οίκος τους» αφήνεται έρημος.

Ο Ησαΐας βρίσκεται πλησίον του αγρού του γναφέως, όταν αντιμετωπίζει τον βασιλέα Άχαζ. Ο αγρός του γναφέως συμβολίζει τον καθαρισμό που έπιτελείται από τον Άγγελο της Διαθήκης, ο οποίος εξαίφνης έρχεται εις τον ναόν Αυτού και καθαρίζει τους υιούς του Λευΐ ως με «σάπωνος γναφέως». Αυτός ο καθαρισμός έπιτελέσθηκε στην αρχή του Αντβεντισμού και έπιτελείται εκ νέου στο τέλος.

Ιδού, εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρον μου, και θέλει ετοιμάσει την οδόν έμπροσθέν μου· και ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, θέλει εξαίφνης ελθεί εις τον ναόν αυτού, ναι, ο άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις επιποθείτε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Αλλ' τις δύναται να υπομείνη την ημέραν της ελεύσεως αυτού; και τις θέλει σταθή όταν εμφανισθή; διότι αυτός είναι ως πυρ χωνευτηρίου και ως σάπων καθαριζόντων· και θέλει καθήσει ως χωνευτής και καθαριστής αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευΐ και θέλει εκκαθαρίσει αυτούς ως χρυσόν και ως άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον

προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις και ως εν τοις προτέροις έτεσιν. Μαλαχίας 3:1-4.

Ο Ησαΐας συναντά τον Άχαζ, με το σημείο του υιού του, του οποίου το όνομα συμβολίζει ότι κατά τις έσχατες ημέρες «ένα υπόλοιπο θα επιστρέψει». Το υπόλοιπο είναι εκείνοι που «επιστρέφουν». Ο Ησαΐας συναντά τον πονηρό βασιλέα Άχαζ κατά την ιστορία του καθαρισμού του ναού, η οποία άρχισε στην ιστορία των Μιλλεριτών το 1844 και οδηγήθηκε σε κατάληξη με την ανυπακοή το 1863. Στις έσχατες ημέρες ο καθαρισμός είναι η ιστορία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Εάν οι Μιλλερίτες είχαν ακολουθήσει την ανοικτή πρόνοια του Θεού που ακολούθησε το 1844, θα είχαν ολοκληρώσει το έργο.

«Εάν οι Αντβεντιστές, μετά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844, είχαν μείνει σταθεροί στην πίστη τους και είχαν προχωρήσει ενωμένοι στην αποκαλυπτόμενη πρόνοια του Θεού, δεχόμενοι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και διακηρύττοντάς το στον κόσμο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, θα είχαν δει τη σωτηρία του Θεού· ο Κύριος θα είχε ενεργήσει δυναμικά μαζί με τις προσπάθειές τους, το έργο θα είχε ολοκληρωθεί, και ο Χριστός θα είχε ήδη έλθει για να παραλάβει τον λαό Του στην ανταμοιβή του. Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της έλευσης εγκατέλειψαν την πίστη τους... Έτσι το έργο παρεμποδίστηκε, και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν ολόκληρο το σώμα των Αντβεντιστών είχε ενωθεί επάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!» Evangelism, 695.

Η αποτυχία να «προχωρήσουν ενωμένοι ακολουθώντας την ανοιγόμενη πρόνοια του Θεού» τους οδήγησε έως το 1856 σε μια λαοδικειακή κατάσταση, και η επακολουθήσασα αποστασία του 1863 σηματοδότησε την αρχή της περιπλάνησης στην έρημο, η οποία είχε προεικονισθεί από τον αρχαίο Ισραήλ, όταν απέτυχαν στη δέκατη και τελική δοκιμασία τους και κατόπιν καταδικάστηκαν να πεθάνουν στην έρημο κατά τα επόμενα σαράντα έτη.

Ο υιός του Ησαΐα παρέχει την υπόσχεση ότι, κατά τον τελικό καθαρισμό του ναού των εσχάτων ημερών, «ένα υπόλοιπο θα επιστρέψει». Η «επιστροφή» τους απεικονίζεται από τον Ιερεμία, στον οποίο δόθηκε η υπόσχεση ότι, εάν «επέστρεφε», θα γινόταν ο φρουρός του Θεού. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που έχουν επιστρέψει από μια απογοήτευση.

Εκείνοι που αποτελούν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες έχουν βιώσει μία απογοήτευση και ανέμειναν τον Κύριό τους. Έχουν προτυπωθεί από τις φρόνιμες παρθένους στην ιστορία των Μιλλεριτών, και τόσο στην αρχική όσο και στην τελική ιστορία δύο ράβδοι ενώνονται σε ένα έθνος, κατά την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά τον καιρό της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Ο ασεβής βασιλιάς Άχαζ αντιπροσωπεύει την ηγεσία του Ιούδα, η οποία θα έχει ακούσει το μήνυμα, αλλά απορρίπτει το μήνυμα που παρουσιάζεται από τον Ησαΐα, και πράττοντας τούτο «προσκοπτούσι, και πίπτουσι, και συντρίβονται, και παγιδεύονται, και συλλαμβάνονται». Αυτοί είναι εκείνοι που «ζητούσι τους έχοντας πνεύματα εγαστριμύθων, και τους μάγους που ψιθυρίζουσι και μουρμουρίζουσι», αντιπροσωπεύοντας την εμπειρία του πνευματισμού στην οποία υποκύπτουν καθώς δέχονται την ισχυράν πλάνην της Β΄ Θεσσαλονικείας. Η απόρριψη εκ

μέρους του Άχαζ του μηνύματος του Ησαΐα το 742 π.Χ. αντιστοιχεί προς το 1863, όταν απερρίφθη το μήνυμα του Μίλλερ. Ο Ησαΐας αποτελεί τύπο του Μίλλερ, και το μήνυμα αμοτέρων, του Ησαΐα και του Μίλλερ, εστηρίζετο επί των «επτά καιρών», οι οποίοι ευρίσκουν το σημείο αγκυρώσεώς των στο εδάφιο οκτώ του εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα. Ο υιός του Μίλλερ (ο υιός του Ησαΐα) αντιπροσωπεύει το κίνημα του Ηλία που έρχεται κατά τις έσχατες ημέρες.

Η κρίση εναντίον του Άχαζ για την απόρριψή του περιλάμβανε την προφητεία ότι θα κατακυριευθεί από τον βασιλέα του βορρά, ο οποίος στις έσχατες ημέρες είναι η τριμερής ένωση της Σύγχρονης Ρώμης, η οποία κυβερνάται από τον παπισμό.

Και ο Κύριος ελάλησε πάλιν προς εμέ, λέγων· Επειδή ο λαός ούτος απορρίπτει τα ύδατα του Σιλωάμ, τα οποία ρέουν ηρέμως, και ευφραίνεται εις τον Ρεσίν και τον υιόν του Ρεμαλία, διά τούτο, ιδού, ο Κύριος επιφέρει επ' αυτούς τα ύδατα του ποταμού, ισχυρά και πολλά, ήτοι τον βασιλέα της Ασσυρίας και πάσαν την δόξαν αυτού· και θέλει υπερβή πάσας τας κοίτας αυτού και υπερχειλίσει πάσας τας όχθας αυτού· και θέλει διέλθει διά του Ιούδα· θέλει υπερχειλίσει και διαβή, θέλει φθάσει έως του τραχήλου· και το εκτεταμένον των πτερύγων αυτού θέλει πληρώσει το πλάτος της γης σου, ω Εμμανουήλ. Ησαΐας 8:5-8.

Ο Ησαΐας συνάντησε τον πονηρό βασιλιά Άχαζ στο άκρο του υδραγωγείου της άνω δεξαμενής, και μολονότι υπάρχει αβεβαιότητα μεταξύ των βιβλικών ιστορικών και αρχαιολόγων ως προς το αν η άνω δεξαμενή ήταν η ίδια δεξαμενή με τη δεξαμενή του Σιλωάμ κατά τον καιρό του Χριστού, το συμφραζόμενο της προφητείας του Ησαΐα απομακρύνει κάθε αμφιβολία, διότι ο Ησαΐας δηλώνει ότι ο βασιλιάς του βορρά επρόκειτο να επέλθει εναντίον του Άχαζ, επειδή είχε απορρίψει τα ύδατα του Σιλωά, που ρέουν απαλά. «Σιλωά» είναι η ονομασία της Παλαιάς Διαθήκης για το «Σιλωάμ» της Καινής Διαθήκης.

Ήταν στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ όπου ο Ιησούς θεράπευσε τον τυφλό, και ο πονηρός βασιλιάς Άχαζ αντιπροσωπεύει την τυφλή ηγεσία της Λαοδικείας, τόσο το 1863 όσο και κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, οι οποίοι αρνούνται να θεραπευθούν. Το «Σιλωά» και το «Σιλωάμ» αμφοτέρα σημαίνουν «απεσταλμένος», και ένα μήνυμα απεστάλη από τον Πατέρα προς τον Υιό, ο οποίος κατόπιν το έδωσε στον Γαβριήλ και στους αγίους αγγέλους, για να το μεταφέρουν στον Ησαΐα, ο οποίος έφερε το μήνυμα που είχε «αποσταλεί» από τον ουρανό σε έναν τυφλό ηγέτη της Λαοδικείας.

Ο αγωγός από την άνω δεξαμενή, όπου ο Ησαΐας παρουσίασε το μήνυμα, αντιπροσωπεύει τον τόπο όπου η βροχή του Αγίου Πνεύματος μεταβιβάζεται στον λαό του Θεού, όπως επίσης αντιπροσωπεύεται από τους χρυσούς σωλήνες του οράματος του Ζαχαρία, ή από την κλίμακα του ονείρου του Ιακώβ.

«Εκείνο το οποίο ο Θεός έχει ετοιμάσει για εμάς παριστάνεται στον Ζαχαρία, κεφάλαια 3 και 4, και 4:12-14: “Και αποκρίθηκα πάλιν και είπα προς αυτόν· Τι είναι αυτοί οι δύο κλάδοι ελαίας, οι οποίοι διά των δύο χρυσών σωλήνων εκχέουν από μέσα τους το χρυσό έλαιο; Και μου απεκρίθη και είπε· Δεν γνωρίζεις τι είναι αυτά; Και είπα· Όχι, Κύριέ μου. Τότε είπε· Αυτοί είναι οι δύο κεχρισμένοι, οι ιστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης.”»

«Ο Κύριος είναι πλήρης πόρων. Δεν έχει καμία έλλειψη μέσων. Εξαιτίας της έλλειψης πίστεως εκ μέρους μας, της προσκολλησεώς μας στα επίγεια, της επιπόλαιης ομιλίας μας, της απιστίας μας, όπως αυτή εκδηλώνεται στη συνομιλία μας, πυκνές σκιές συγκεντρώνονται γύρω μας. Ο Χριστός δεν αποκαλύπτεται στον λόγο ή στον χαρακτήρα ως ο παντελώς αξιαγάπητος και ο πρώτος μεταξύ μυριάδων. Όταν η ψυχή αρκείται στο να υψώνει τον εαυτό της προς τη ματαιότητα, το Πνεύμα του Κυρίου μπορεί να πράξει ελάχιστα γι' αυτήν. Η κοντόφθαλμη όρασή μας βλέπει τη σκιά, αλλά δεν μπορεί να διακρίνει τη δόξα πέρα από αυτήν. Άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως οργισμένος ίππος ο οποίος επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας στην πορεία του καταστροφή και θάνατο.»

«Θα κοιμόμαστε άραγε επάνω ακριβώς στο χείλος του αιωνίου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, είτε να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμψυχημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειαζόμαστε να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς διερχόμαστε διά της στενής πύλης, το πλάτος της είναι χωρίς όριο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 216, 217.

Το «χρυσούν έλαιον» είναι τα μηνύματα του Πνεύματος του Θεού, τα οποία κατέρχονται από την άνω δεξαμενή μέσω του αγωγού, που είναι οι δύο χρυσοί σωλήνες, δηλαδή οι δύο μάρτυρες, η Αγία Γραφή και το Πνεύμα της Προφητείας, ή η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, ή ο νόμος και οι προφήτες, ή ο Μωυσής και ο Ηλίας.

«Οί κεχρισμένοι, οι παριστάμενοι ενώπιον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που κάποτε είχε δοθεί στον Σατανά ως σκεπάζον χερουβείμ. Διά των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάκοπη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσό έλαιο αντιπροσωπεύει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί τις λυχνίες των πιστών εφοδιασμένες, ώστε να μη τρεμοσβήσουν και σβήσουν. Εάν αυτό το άγιο έλαιο δεν εξεχέτο από τον ουρανό μέσω των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, τα όργανα του κακού θα είχαν πλήρη εξουσία επάνω στους ανθρώπους.»

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις επικοινωνίες που μας αποστέλλει. Έτσι αρνούμαστε το χρυσό έλαιο το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, για να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Όταν ακουστεί η κλήση: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού”, όσοι δεν έχουν λάβει το άγιο έλαιο, όσοι δεν έχουν διαφυλάξει τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένες, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν, από μόνοι τους, τη δύναμη να προμηθευθούν το έλαιο, και η ζωή τους καταστρέφεται. Αλλά αν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, αν ικετεύουμε, όπως έκανε ο Μωυσής, “Δείξον μοι την δόξαν σου”, η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσών σωλήνων, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. “Ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των Δυνάμεων.” Καθώς δέχονται τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα μέσα στον κόσμο». Review and Herald, 20 Ιουλίου 1897.

Το μήνυμα που ο Άχαζ απέρριπτε ήταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο θα είχε κορυφωθεί στη δεύτερη έλευση του Χριστού, εάν η ηγεσία της Λαοδίκειας είχε δεχθεί το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια που τους «εστάλη» το 1856. Τότε εκείνο το μήνυμα θα είχε διογκωθεί

σε δυνατή κραυγή, και ο λαός του Θεού θα είχε τελειώσει το έργο και θα βρισκόταν σε ειρήνη. Αντιθέτως, επέστρεψαν στον εμετό από τον οποίο είχαν ελευθερωθεί.

Ο Ησαΐας και ο Άχαζ παριστάνονται ως ευρισκόμενοι στη διαδικασία καθαρισμού του αγρού του γναφέως, η οποία επιτελείται από τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία. Τοποθετούνται συμβολικά εκεί όπου το «έλαιον» (ένα μήνυμα) εκχέεται στο όραμα του Ζαχαρία, και κατά τις έσχατες ημέρες, το μήνυμα του Ησαΐα προς τον Άχαζ είναι το μήνυμα του Ισλάμ του τρίτου Ουαί· είναι το μήνυμα της κεκρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών· είναι το μήνυμα ότι ο όγδοος είναι εκ των επτά· είναι το μήνυμα του αμπελώνος· είναι το μήνυμα της «Αληθείας», τα οποία όλα αποτελούν στοιχεία της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού, η οποία κατά τις έσχατες ημέρες παράγει τον καθαρισμό που παριστάνεται από τον αγρό του γναφέως.

Ήταν και είναι επίσης το μήνυμα των «επτά καιρών», το οποίο μεταβάλλεται από τον θεμέλιο λίθο του Μίλλερ σε κεφαλή γωνίας, διότι ήταν η πρώτη αλήθεια, και επομένως πρέπει να είναι και η τελευταία αλήθεια. Το 1863 σημείωσε την ολοκλήρωση μιας διαδικασίας καθαρισμού που άρχισε με την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844 και τελικώς έφθασε στο φως των «επτά καιρών» το 1856. Το 1844 το φως των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών σημείωσε μια αρχή που οδήγησε στο τέλος, το οποίο σημειώθηκε από τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη. Εντούτοις, η λαοδικειακή τύφλωση, τόσο στην αρχή όσο και στο τέλος, αρνείται να δει τη σχέση των δύο οράσεων. Το 1863 αντιπροσωπεύει την ολοκλήρωση μιας διαδικασίας καθαρισμού που συμβαίνει πάντοτε όταν ένα μήνυμα αποσφραγίζεται, και το μήνυμα του τρίτου αγγέλου αποσφραγίστηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Το φως του τρίτου αγγέλου, το οποίο αποσφραγίστηκε το 1844, δεν ήταν ένα μεμονωμένο φως· ήταν εκείνο στο οποίο η Αδελφή Γουάιτ αναφέρεται ως «το προοδεύον φως του τρίτου αγγέλου». Το προοδεύον φως του τρίτου αγγέλου άρχισε το 1844 και εξακολουθεί να προχωρεί μέχρι να κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας· αλλά όταν πρωτοήλθε, και όταν τελικώς ολοκληρωθεί, υπάρχει μια συγκεκριμένη περίοδος δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου. Οι περίοδοι αυτές της δοκιμασίας, στην αρχή και στο τέλος, αντιπροσωπεύουν επίσης μια διαδικασία δοκιμασίας, την οποία ο Δανιήλ παρουσιάζει ως «αύξηση της γνώσεως», η οποία είναι επίσης το προοδεύον φως του τρίτου αγγέλου.

Η διαδικασία της δοκιμασίας στην αρχή άρχισε το 1844, και το προοδεύον φως αυξανόταν σε γνώση έως ότου έφθασε στο συμπέρασμά του το 1856. Το αρχικό φως και το τελικό φως της περιόδου της δοκιμασίας είναι τα δύο οράματα του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, τα οποία αντιπροσωπεύουν το θεμέλιο και τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού.

Η περίοδος δοκιμασίας του πρώτου αγγέλου άρχισε στις 11 Αυγούστου 1840 και έληξε με την πρώτη απογοήτευση στις 19 Απριλίου 1844. Κατόπιν άρχισε η περίοδος δοκιμασίας του δεύτερου αγγέλου και συνεχίστηκε έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Σε εκείνο το σημείο έφθασε ο τρίτος άγγελος, και η περίοδος δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου συνεχίστηκε έως ότου ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός απέρριψε το φως του τρίτου αγγέλου το 1863.

Η περίοδος δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου για τον Μίλλεριτικό Αντβεντισμό είχε αρχή και τέλος, και η αρχή και το τέλος πρέπει να αντιπροσωπεύουν το ίδιο πράγμα, διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Το άνοιγμα του προοδευτικά αυξανόμενου φωτός του τρίτου αγγέλου ήταν το φως της εμφανίσεως (το όραμα «mareh») του δεκάτου τετάρτου εδαφίου του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ. Το τέλος του προοδευτικά αυξανόμενου φωτός του τρίτου αγγέλου ήταν το φως της καταπατήσεως του αγιαστηρίου και του στρατεύματος (το όραμα «chazon»), του δεκάτου τρίτου εδαφίου. Τα δύο οράματα είναι προφητικώς αλληλένδετα.

Τότε θέλεις κάμει να ηχήσει η σάλπιγγα του ιωβηλαίου την δεκάτην ημέραν του εβδόμου μηνός· κατά την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει τη σάλπιγγα να ηχήσει εις πάσαν την γην σας. Λευιτικόν 25:9.

Η σάλπιγγα που έπρεπε να ηχήσει κατά την Ημέρα του Εξιλασμού, η οποία ήταν η 22α Οκτωβρίου 1844, ήταν η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου, η οποία αντιπροσωπεύει τον ιερό κύκλο των επτά ετών, που ανέρχεται σε δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες. Ο Κύριος προόριζε να οδηγήσει τον αρχαίο Ισραήλ απευθείας στη Γη της Επαγγελίας, αλλά η ανταρσία τους εμπόδισε να συμβεί αυτό. Ο Κύριος προόριζε να οδηγήσει τον σύγχρονο Ισραήλ απευθείας στη Γη της Επαγγελίας, αλλά η ανταρσία εμπόδισε να συμβεί αυτό. Εάν ο σύγχρονος Ισραήλ είχε υπακούσει στο προοδευτικά αυξανόμενο φως του τρίτου αγγέλου, θα είχε προειδοποιήσει τον κόσμο και ο Κύριος θα είχε επιστρέψει πριν από περισσότερο από εκατό χρόνια.

Για να συμβεί αυτό, ο Κύριος θα έπρεπε να είχε επιτελέσει έναν μετασχηματισμό μεταξύ των Μίλλεριτών, και αυτός ο μετασχηματισμός προσδιορίζεται στις Γραφές ως το μυστήριο του Θεού. Εάν ο Αντβεντισμός είχε ακολουθήσει το προχωρούν φως του τρίτου αγγέλου, τότε η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου θα είχε ηχήσει αδιάλειπτα μέχρι το τέλος, διότι είναι κατά τις ημέρες κατά τις οποίες ηχεί η έβδομη σάλπιγγα που τελειώνεται το μυστήριο του Θεού. Στην Αποκάλυψη δέκα, εκείνη η σάλπιγγα, η οποία είναι η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου, και επίσης η σάλπιγγα του τρίτου αλίμονο, άρχισε να ηχεί στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Και ο άγγελος, τον οποίον είδα να στέκεται επάνω στη θάλασσα και επάνω στη γη, ύψωσε το χέρι του προς τον ουρανό, και ορκίσθηκε εις Εκείνον που ζει στους αιώνες των αιώνων, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και όσα είναι εν αυτώ, και τη γη και όσα είναι εν αυτή, και τη θάλασσα και όσα είναι εν αυτή, ότι χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον· αλλά κατά τις ημέρες της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν πρόκειται να σαλπίσει, θα τελεσθεί το μυστήριο του Θεού, καθώς το ανήγγειλε στους δούλους Αυτού, τους προφήτες. Αποκάλυψις 10:5-7.

Η δοκιμαστική διαδικασία καθαρισμού που άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, η οποία ήταν το προχωρούν φως του τρίτου αγγέλου, άρχισε με το φως του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατέσσερα, και τελείωσε με το φως του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατρία. Άρχισε με την απάντηση του εδαφίου δεκατέσσερα και τελείωσε με την ερώτηση του εδαφίου δεκατρία.

Αυτά τα δεκαεννέα έτη προτυπώθηκαν από την άφιξη του προειδοποιητικού μηνύματος του Ησαΐα προς τον Άχαζ, τον βασιλέα του κυριολεκτικού Ιούδα, κατά τη διάρκεια ενός εμφυλίου πολέμου μεταξύ βορρά και νότου. Εκείνα τα δεκαεννέα έτη έληξαν με τον βασιλέα του βορρά να οδηγεί τον

Ισραήλ σε αιχμαλωσία. Εκείνα τα δεκαεννέα έτη προτύπωναν την έλευση του τρίτου αγγέλου το 1844, έως την εξέγερση του 1863. Το προχωρούν φως του τρίτου αγγέλου παριστανόταν από το μήνυμα του Ησαΐα.

Η απόρριψη εκείνου του προχωρούντος φωτός έφερε το τέλος του Μιλλεριτικού κινήματος, και κατά την περίοδο εκείνη της δοκιμασίας το Φιλαδελφιανό Μιλλεριτικό Κίνημα μεταβλήθηκε στην Εκκλησία της Λαοδικείας. Τα δεκαεννέα έτη που άρχισαν το 742 π.Χ. και τα δεκαεννέα έτη που άρχισαν το 1844, αμφοτέρα αντιπροσωπεύουν μια διαδικασία δοκιμασίας και καθαρισμού κατά τις έσχατες ημέρες, δηλαδή την τελική περίοδο δοκιμασίας του προχωρούντος φωτός του τρίτου αγγέλου.

Κατ' εκείνην την τελική διαδικασία δοκιμασίας, το μυστήριο του Θεού θα ολοκληρωθεί. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι οι οποίοι αναμένουν, επιστρέφουν και σφραγίζονται.

Δέσε τη μαρτυρία, σφράγισε τον νόμο μεταξύ των μαθητών μου. Και εγώ θα περιμένω τον Κύριο, που κρύβει το πρόσωπό Του από τον οίκο του Ιακώβ, και θα ελπίζω σ' Αυτόν. Ιδού, εγώ και τα παιδιά που μου έδωσε ο Κύριος είμαστε για σημεία και για τέρατα στον Ισραήλ από τον Κύριο των δυνάμεων, ο οποίος κατοικεί στο όρος Σιών. Ησαΐας 8:16–18.

Η καταληκτική περίοδος δοκιμασίας του προελαύνοντος φωτός του τρίτου αγγέλου κατά τις έσχατες ημέρες άρχισε εκεί όπου άρχισε η αρχική περίοδος δοκιμασίας. Άρχισε όταν ο Ιησούς ύψωσε το χέρι Του προς τον ουρανό και διακήρυξε «ότι χρόνος δεν θέλει είσθαι πλέον». Η διακήρυξη εκείνη έλαβε χώρα στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν η έβδομη σάλπιγγα ανήγγειλε το Ιωβηλαίο κατά τη λήξη του ιερού κύκλου του επτά. Ο κύκλος των επτά ετών, επαναλαμβανόμενος επτά φορές, ήταν κυριολεκτικώς σαράντα εννέα έτη, ή δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες.

Το 1989 σηματοδοτεί τον «καιρό του τέλους» στην κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το 1989 σηματοδοτεί τη λήξη των εκατόν είκοσι έξι ετών που άρχισαν με την αποστασία του 1863. Η κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων άρχισε στον «καιρό του τέλους», με ένα σύμβολο των «επτά καιρών», διότι το εκατόν είκοσι έξι αποτελεί το ένα δέκατο του χιλίων διακοσίων εξήντα, το οποίο με τη σειρά του είναι το ήμισυ των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι.

Ο Ιησούς πάντοτε παριστάνει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος, και η αρχή της κινήσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων εσημάνθη με ένα σύμβολο των «επτά καιρών», καθώς ακριβώς συμβαίνει και στο τέλος της κινήσεως. Οι ημέρες του ήχου της εβδόμης αγγέλου, όταν το μυστήριο του Θεού τελειώνεται, ήρχισαν κατά την ολοκλήρωση των «τριών και ημίσεος» ημερών του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Η Εβδομη Σάλπιγγα, η οποία είναι επίσης και το τρίτο Ουαί, ήχησε τη δευτέρα της νότα στις 7 Οκτωβρίου 2023, και το μυστήριο του Θεού τώρα τελειώνεται, καθώς «εκήρυξεν εις τους δούλους αυτού τους προφήτας». Το τέλος της κινήσεως σημαίνεται με ένα σύμβολο των «επτά καιρών», όπως ακριβώς και η αρχή αυτής της ίδιας κινήσεως.

Κατά τον καιρό του τέλους, το 1798, οι «επτά καιροί» της αγανακτήσεως του Θεού κατά του βορείου βασιλείου έληξαν, και στο τέλος του κινήματος των Μιλλεριτών, η απόρριψη των αληθειών που συνδέονται με τους «επτά καιρούς» σήμανε την αποστασία του 1863. Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος, και το κίνημα του πρώτου αγγέλου (οι Μιλλερίτες) απεικονίζει το κίνημα του τρίτου αγγέλου (οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες). Και τα δύο κινήματα αρχίζουν και τελειώνουν με τους «επτά καιρούς». Αυτά δεν μπορεί κανείς να τα επινοήσει.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Όσοι κατέχουν θέσεις ευθύνης δεν πρέπει να προσχωρούν στις αρχές της αυτάρεσκης απολαύσεως και της σπατάλης του κόσμου, διότι δεν έχουν την πολυτέλεια να το πράξουν· και, ακόμη κι αν την είχαν, οι χριστοειδείς αρχές δεν θα το επέτρεπαν. Χρειάζεται να δίδεται ποικίλη διδασκαλία. “Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; τους απογαλακτισθέντας από του γάλακτος και αποσπασθέντας από των μαστών. Διότι πρέπει να προστεθή προσταγή επί προσταγήν, προσταγή επί προσταγήν· γραμμή επί γραμμίν, γραμμή επί γραμμίν· ολίγον εδώ, ολίγον εκεί.” Ούτω ο λόγος του Κυρίου πρέπει με υπομονή να τίθεται ενώπιον των παιδιών και να παραμένει ενώπιόν τους, από γονείς που πιστεύουν στον λόγο του Θεού. “Διότι με τραυλίζοντα χείλη και με άλλην γλώσσαν θέλει λαλήσει προς τούτον τον λαόν. Προς τους οποίους είπε, Ούτη είναι η ανάπαυσις, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιακότα· και ούτη είναι η αναψυχή· αλλά δεν ηθέλησαν να ακούσωσι. Και ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς, προσταγή επί προσταγήν, προσταγή επί προσταγήν· γραμμή επί γραμμίν, γραμμή επί γραμμίν· ολίγον εδώ, ολίγον εκεί· διά να υπάγωσι και να πέσωσι προς τα οπίσω, και να συντριφθώσι, και να παγιδευθώσι, και να συλληφθώσι.” Γιατί;—διότι δεν έδωσαν προσοχή στον λόγο του Κυρίου που ήλθε προς αυτούς.»

«Αυτό σημαίνει εκείνους που δεν έχουν λάβει διδασκαλία, αλλά έχουν περιθάψει τη δική τους σοφία και έχουν επιλέξει να ενεργούν οι ίδιοι σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες. Ο Κύριος δίδει σε αυτούς τη δοκιμασία, ώστε είτε να λάβουν τη θέση τους για να ακολουθήσουν τη συμβουλή Του, είτε να αρνηθούν και να πράξουν σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες· και τότε ο Κύριος θα τους αφήσει στο βέβαιο αποτέλεσμα. Σε όλες τις οδούς μας, σε όλη την υπηρεσία μας προς τον Θεό, Εκείνος μας λέγει: “Δός Μου την καρδιά σου.” Είναι το υποτακτικό, διδακτό πνεύμα που ο Θεός επιθυμεί. Εκείνο που προσδίδει στην προσευχή την αρετή της είναι το γεγονός ότι αναπνέεται από καρδιά αγαπώσα και υπάκουη.»

«Ο Θεός απαιτεί ορισμένα πράγματα από τον λαό Του· εάν εκείνοι πουν: Δεν θα παραδώσω την καρδιά μου για να πράξω αυτό το πράγμα, ο Κύριος τούς αφήνει να προχωρούν κατά τη δήθεν σοφή τους κρίση, χωρίς ουράνια σοφία, έως ότου εκπληρωθεί αυτή η γραφή [Ησαΐας 28:13]. Δεν πρέπει να λέγετε: Θα ακολουθήσω την καθοδήγηση του Κυρίου μέχρι ενός ορισμένου σημείου που συμφωνεί με τη δική μου κρίση, και κατόπιν να προσκολλάσθε στις δικές σας ιδέες, αρνούμενοι να μορφωθείτε κατά την ομοιότητα του Κυρίου. Ας τεθεί το ερώτημα: Είναι αυτό το θέλημα του Κυρίου; και όχι: Είναι αυτή η γνώμη ή η κρίση του—;»
Testimonies to Ministers, 419.